

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové ve věci **žalobce Ing. J. M., zastoupeného JUDr. Jiřím Morávkem, advokátem,** se sídlem Ruská 879, 565 01 Choceň, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2012, č.j. KrÚ – 2320/7/2012/OMSŘ/Dr,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 29.3.2012, č.j. KrÚ – 2320/7/2012/OMSŘ/Dr, a výrok IV. bod 1. rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 14.12.2011, č.j. MUPC 20412/2011, **se** pro vady řízení **z r u š u j í a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, JUDr. Jiřího Morávka, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši **4 000,- Kč** do **60 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29.3.2012, č.j. KrÚ – 2320/7/2012/OMSŘ/Dr, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přelouč (dále jen „stavební úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 14.12.2011, č.j. MUPC 20412/2011, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění nepovolených stavebních úprav a obnovení předcházejícího stavu stavby „Zemědělská stavba – hala pro výkrm drůbeže, Přelouč, Škudly“ na pozemcích označených jako st. parc. č. 47/1 a 47/2 v kat. území Škudly (dále jen „stavba“ nebo „hala pro výkrm drůbeže“, případně „hala“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a rovněž zrušení rozhodnutí stavebního úřadu a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce nejprve zrekapituloval, co je rozhodnutím stavebního úřadu míněno jako nepovolené stavební úpravy, co se rozumí předcházejícím stavem stavby a jaké podmínky pro odstranění stavby musí být naplněny (část I. bod A. žaloby). V části I. bodu B. žaloby se pak již věnoval námitkám proti napadenému rozhodnutí, které soud pro přehlednost rozdělil do následujících dvou žalobních bodů:

1. Žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, třebaže nebylo prokázáno, kdo a kdy provedl předmětné nepovolené stavební úpravy, čímž porušil ustanovení § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce se stal vlastníkem stavby na základě dražby, přičemž k ní neobdržel projektovou dokumentaci. Stavbu převzal s již umístěnými čtyřmi nepovolenými ventilátory, které následně demontoval, a osadil ventilátory nové, typově shodné. Žalobce se seznámil s kompletní dokumentací týkající se integrovaného povolení vydaného dne 10.10.2007 a změněného rozhodnutím ze dne 7.10.2010. Žalobce usilovně vyvíjel činnost k tomu, aby se seznámil se všemi podmínkami nutnými pro provoz stavby, přičemž poslední, stavebnímu úřadu známá, dokumentace spadá do let 1989 a 1990. Pokud tedy žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by se seznámil s okolnostmi rozhodnými pro období od roku 1990 do vydání rozhodnutí, pak zjistil nedostatečně skutkový stav a současně nešetřil práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob.

2. Lhůta stanovená pro odstranění stavby – 30 dnů, zcela odporuje ustanovením § 2 a 3 správního řádu, neboť v tak krátké lhůtě nelze vyskladnit desítky tisíc kusů drůbeže, obstarat příslušnou profesionální firmu a odstranění realizovat.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 25.5.2012, když navrhl žalobu zamítnout, přičemž k jednotlivým žalobním bodům uvedl:

1. Žalovaný vycházel ze všech dostupných podkladů, včetně předložené spisové dokumentace. Stavební úřad dohledal spisový materiál vážící se k povolení stavebních úprav z roku 1989, včetně projektové dokumentace. Provedl rovněž kontrolní prohlídku na stavbě, na základě které uložil žalobci předložit zjednodušenou dokumentaci stavby. Porovnáním této dokumentace a projektové dokumentace z archivu zjistil stavební úřad, že na stavbě byly provedeny úpravy, které změnil způsob ventilace vnitřních prostor a ke kterým není doloženo žádné povolení či opatření stavebního úřadu. Z tohoto důvodu bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, v němž bylo prokázáno, že úpravy byly provedeny bez povolení či opatření. Žalobce současně nepožádal o dodatečné povolení těchto úprav, proto stavební úřad nařídil odstranění stavby. Žalovaný dospěl na základě posouzení věci, že rozhodnutí i jemu předcházející řízení před stavebním úřadem jsou v souladu s právními předpisy. Zásadní bylo zjištění, že úpravy byly provedeny bez příslušného povolení či opatření stavebního úřadu. Skutečnost, že se nepodařilo prokázat, kdo je provedl, je nerozhodná.

2. Pokud se týká lhůty stanovené stavebním úřadem k odstranění stavby, tuto žalobce v odvolání nenapadl. V případě, že by nebylo skutečně možné v dané lhůtě odstranění realizovat a byl by zřejmý dobrovolný výkon rozhodnutí, může správní orgán v souladu s § 109 správního řádu určit náhradní lhůtu ke splnění povinnosti.

Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na správní spis.

Žalobce v podání ze dne 13.7.2012 uvedl, že nová technologie odsávání není nasměrována do obytné zóny a k nejbližším obytným stavením je vzdálenost větší než 50 metrů.

Pokud se týká hlukových limitů, žalobce odkázal na kontrolní měření provedené Krajskou hygienickou stanicí (dále jen „KHS“) Pardubického kraje dne 10.5.2012 v době od 22:00 do 23:15 hodin, jímž bylo zjištěno, že z provozu areálu farmy nedošlo v chráněných venkovních prostorách rodinných domů k překročení hygienického limitu, a též, že není přítomen hluk s tónovou složkou.

Žalobce tímto podáním reagoval na vyjádření ze dne 18.6.2012 podepsané šesti „obyvateli obce Škudly“ a doručené soudu dne 22.6.2012, k němuž ovšem soud nemůže přihlížet, neboť osoby, jež uvedené podání soudu adresovaly, nejsou účastníky soudního řízení, ani osobami zúčastněnými na řízení.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 17.10.2012, když žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 29.3.2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Ze správního spisu vyplynuly níže uvedené okolnosti:

Oznámením ze dne 1.9.2011 zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby a současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na 27.9.2011 v 9:00 hodin.

Z dalšího obsahu spisu je zřejmé, že řízení se týkalo konkrétně stavebních úprav části stavby, spočívajících v provedení nepovolené změny odvětrávání stavby.

Stavební úřad do spisu shromáždil tyto podklady:

- integrované povolení vydané k provozu stavby žalovaným dne 10.10.2007 a změnu tohoto povolení učiněnou rozhodnutím ze dne 7.10.2010, v níž je technologie ventilace změněna z 27 ks ventilátorů EMI DATAFAN v hale H1 a 30 ks ventilátorů EMI DATAFAN v hale H2, zaústěných do komínových větracích šachet na střeše hal, na 4 ks ventilátorů Multifan v každé hale, kdy vzduch je odváděn soustavou odtahových ventilátorů se zaústěním do čelní stěny,
- dražební vyhlášku č.j. 080 - 09/D-1 na dražbu stavby dne 7.1.2010,
- fotodokumentaci stavby,
- výpovědi svědků, Miroslava Štajnera, vlastníka sousední nemovitosti, který vypověděl, že v letních měsících roku 2010 byly na stavbě prováděny stavební úpravy spočívající v odstranění střešních komínových větracích šachet a zabudování 4 kusů nových ventilátorů do štítové zdi na jihozápadní straně haly; Ing. Leoše Kvapila, jednatele ZAPU s.r.o. Zálší, bývalého vlastníka stavby, v období od 14.8.2008 do května 2010, který vypověděl, že v době výkonu funkce jednatele byly již 4 kusy ventilátorů v jihozápadní straně osazeny, kdo a kdy je osadil, neví; Miroslava Zimy, vlastníka sousední nemovitosti, který vypověděl, že stavební úpravy byly zahájeny v druhé polovině roku 2010 a trvaly asi tři měsíce, přičemž veškeré práce na vnějšku budovy souvisely se změnou odvětrávání, kdy byly zlikvidovány průduchy ve střeše a překryty novou krytinou, dále vypověděl, že k osazování ventilátorů na jihozápadní

-

straně se nemůže vyjádřit, a že dříve byl v okolí pouze zápach, nyní se přidal i nadměrný hluk a zvýšená prašnost,

- výpis z katastru nemovitostí – LV č. 278, týkající se stavby,
- dopis KHS Pardubického kraje ze dne 1.9.2011, z něhož vyplývá překročení hygienických limitů hluku pro dobu noční i denní farmy v obci Škudly,
- protokol o demontáži mimo jiné 4 kusů ventilátorů z čela, provedené na žádost Obila a.s. na farmě Škudly ve dnech 17.2. – 23.2.2010.

Z protokolu o ústním jednání spojeným s ohledáním na místě ze dne 27.9.2011 vyplývá, že stavební úřad našel ve spisovně stavební povolení ze dne 16.5.1989, č.j. Výst. 572/211/89, na stavební úpravy spočívající ve změně ventilace haly tak, že přísávání vzduchu bude prováděno přes stávající a nové otvory v delších stranách budovy a odsávání bude probíhat pomocí ventilátorů osazených v prostupech ve střešní konstrukci. Dále z protokolu vyplývá, že žalobce byl poučen o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu a o podmínkách, za nichž lze žádosti vyhovět. V protokolu je dále popsán výsledek ohledání, mimo jiné je uvedeno, že v jihozápadní straně jsou ve zdi osazeny 4 kusy ventilátorů a střešní krytina je bez výduchů a odsávání.

Podáním ze dne 7.11.2011 předložil žalobce hlukovou studii ze dne 18.7.2011 č. HS11 – JM/4 navrhuující opatření ke snížení hlučnosti provozu areálu farmy na povolenou mez, přičemž dle žalobce budou opatření realizována nejpozději do 31.12.2011.

Rozhodnutím ze dne 14.12.2011, č.j. MUPC 20412/2011, stavební úřad žalobci nařídil odstranění nepovolených stavebních úprav a obnovení předcházejícího stavu dle stavebního povolení ze dne 16.5.1989, č.j. Výst. 572/211/89.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítl, že stavbu od předchozího vlastníka převzal s již osazenými 4 kusy ventilátorů na jihozápadní straně, po jejich vzájemné dohodě byla provedena demontáž těchto ventilátorů a žalobce následně osadil ventilátory nové, typově shodné. Žalobce vycházel z dostupné dokumentace, včetně integrovaného povolení a jeho 1. změny. Žalobce je toho názoru, že mu nemůže být kladeno k tíži, že změna nebyla projednána a povolena stavebním úřadem. Žalobce i předcházející vlastník z integrovaného povolení vycházeli a splnili jeho podmínky, rozhodnutí o odstranění stavby je tedy nedůvodné.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah

do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože však zjištěná vada nebránila přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska všech žalobních námitek, vypořádal se soud s jednotlivými žalobními body podle pořadí:

Ad 1.

Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a nešetření práv získaných v dobré víře, když správní orgány nezjistily, kdo a kdy provedl nepovolené stavební úpravy. S touto jeho argumentací se soud nemohl ztotožnit.

Soud především poznamenává, že žalované rozhodnutí tvoří materiálně jeden celek s rozhodnutím stavebního úřadu, tato rozhodnutí nelze oddělovat a posuzovat je izolovaně, pokud některé skutečnosti řeší již prvoinstanční rozhodnutí a žalovaný se s tímto řešením ztotožní a odkáže na ně, je tento postup v pořádku, tedy žalovaný již nemusí opakovat jednou vyřčené (viz rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“). Soud proto při hledání odpovědi na otázku důvodnosti jednotlivých žalobních bodů posuzoval napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“): „Stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona: „Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.“

Podle § 129 odst. 3 téhož zákona: „U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.“

Podle § 129 odst. 6 stavebního zákona: „Pokud je třeba nařídit obnovení předcházejícího stavu stavby, u které byly bez stavebního povolení nebo sdělení stavebního úřadu k ohlášení anebo v rozporu s ním provedeny stavební úpravy spočívající v odstranění některé části stavby, postupuje stavební úřad podle odstavce 3.“

Z citované zákonné úpravy je zcela jednoznačně zřejmé, že doba provedení nepovolených stavebních úprav a subjekt, který je provedl, jsou při posuzování tzv. černé stavby (stavby provedené bez příslušného rozhodnutí či opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním) zcela nerozhodné. Naopak zásadní je skutečnost, zda k aktuální podobě stavby, resp. ke

sporným stavebním úpravám, existuje zákonem vyžadované rozhodnutí či opatření stavebního úřadu nebo nikoliv. Ze správního spisu je zřejmé (viz zjištění ze správního spisu učiněná soudem shora), že stavební úřad věnoval objasnění této skutečnosti poměrně velké úsilí, nashromáždil řadu podkladů, a to včetně ohledání na místě samém. Veškeré podklady pak řádně zhodnotil ve svém rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že je prokázáno, „že stavební úpravy spočívající v instalaci stěnových ventilátorů na jihozápadní straně budovy a odstranění střešních ventilátorů byly provedeny bez stavebního povolení, příp. jiného opatření stavebního úřadu“ (strana 5 rozhodnutí stavebního úřadu). Stavební úřad si byl vědom i skutečnosti, že nebylo možné prokázat, kdo a kdy přesně stavební úpravy provedl, nicméně správně uvedl (viz strana 4 jeho rozhodnutí), že „pouhým plynutím času nemůže být stavba legalizována“ a že „změna vlastníka není pro stavební úřad důvodem legalizace stavby“. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, kdy přesně ke stavebním úpravám došlo, stavební úřad se též věnoval posouzení těchto úprav podle nové (zákon č. 183/2006 Sb.) i staré (zákon č. 50/1976 Sb.) právní úpravy, když dospěl k závěru, že ani podle jedné z nich nebylo možné dané stavební úpravy (změnu ventilace) provést bez stavebního povolení. Pokud se žalobce dovolává integrovaného povolení a jeho 1. změny a toho, že dostal podmínkám stanoveným v tomto integrovaném povolení, resp. že byl v dobré víře, nemůže mu ani v tomto soud dát za pravdu. Integrované povolení v žádném případě nenahrazuje stavební povolení či ohlášení stavebnímu úřadu. Tato skutečnost je patrná jak z právní úpravy zakotvené ve stavebním zákoně, kdy opatření integrovaného povolení není uvedeno mezi skutečnostmi vylučujícími povinnost stavebního povolení či ohlášení, tak ze zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, který upravuje opakovaně zmíněné integrované povolení a jehož účelem je ochrana životního prostředí, tedy pouze jediná oblast zkoumaná při povolování realizace staveb, resp. stavebních úprav (§ 1 odst. 1 zní: „Účelem zákona je, v souladu s právem Evropských společenství, dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku uplatněním integrované prevence a omezování znečištění vznikajícího činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu.“). Žalovaný podstatu integrovaného povolení vystihl na stranách 9 a 10 svého rozhodnutí, kdy na závěr svého rozboru správně poznamenal: „Po vydání integrovaného povolení mělo následovat projednání předmětných stavebních úprav v režimu stavebního zákona. Integrované povolení by bylo jedním z podkladů stavebního řízení.“

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným, neboť správní orgány nashromáždily dostatek podkladů ke zjištění skutkového stavu, z těchto podkladů učinily správné skutkové i právní závěry, vystihly podstatu institutu nařízení odstranění stavby a objasnily skutečnosti rozhodné pro vydání meritorního rozhodnutí.

Ad 2.

Pokud se týká druhého žalobního bodu, je pravdou, že žalobce nedostatečně dlouhou lhůtu k odstranění stavby v odvolacím řízení nenamítl (jak uvádí žalovaný správně ve svém vyjádření k žalobě), to ovšem neznamená, že by tuto skutečnost nemohl uplatnit jako žalobní bod. Žalobce neuvádí žádnou novou skutečnost, fakticky správním orgánům vytýká, že nerespektovaly při stanovení lhůty k odstranění stavebních úprav a obnovení předcházejícího stavu zásady dobré správy.

Stavební zákon, ani prováděcí předpisy k němu žádnou konkrétní lhůtu k odstranění stavby nestanoví a logicky ani stanovit nemohou, neboť každý případ je zcela jedinečný. Je tedy plně na stavebním úřadu, aby zvážil, jaká lhůta je přiměřená, resp. v jaké lhůtě lze stavbu, resp. stavební úpravy, reálně odstranit, a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Stavební úřad ke třicetidenní lhůtě uvedl pouze jedinou větu, a to na straně 5 svého rozhodnutí: „A stanovil lhůtu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterou považuje za přiměřenou.“ Takovéto odůvodnění ve vztahu k části IV. výroku rozhodnutí stavebního úřadu je zcela nedostačující, přičemž tento nedostatek je o to víc zřejmý, že žalobce je povinen v této třicetidenní lhůtě obstarat technologický postup prací při odstranění nepovolených stavebních úprav a obnovení předcházejícího stavu stavby, tento předložit stavebnímu úřadu (výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu) a následně odstranit nepovolené úpravy a obnovit předcházející stav prostřednictvím k tomu oprávněného stavebního podnikatele za dodržení dalších podmínek vymezených ve výroku IV. rozhodnutí stavebního úřadu, to vše při šetření zájmů tisíců kuřic, které jsou v hale chovány. Žalovaný nedostatek odůvodnění ve vztahu ke stanovení lhůty 30 dnů nenapravil, neboť se k této lhůtě vůbec nevyjádřil, pouze obecně konstatoval, že stavební úřad dostal zákonným povinností (strana 7 napadeného rozhodnutí), zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (strana 10 napadeného rozhodnutí), a nedopustil se žádných procesních vad, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí (strana 7 napadeného rozhodnutí). Ve vztahu ke stanovení lhůty pro odstranění stavby (výrok IV. bod 1. rozhodnutí stavebního úřadu) je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť z něj není seznatelné, z jakých podkladů vycházel žalovaný, resp. stavební úřad při stanovení lhůty k odstranění nepovolených stavebních úprav, a proč právě lhůtu 30 dnů považoval za přiměřenou. Žalovaný rozhodl o všech čtyřech výrocích prvoinstančního rozhodnutí jediným výrokem, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V takto formulovaném výroku nelze část týkající se stanovení lhůty oddělit, proto soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit celé a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. Tento postup je v souladu s judikaturou NSS, podle níž „lze soudně přezkoumat a zrušit i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí, avšak pouze za situace, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a způsobilý samostatného projednání“ (rozsudek NSS ze dne 30.7.2008, č.j. 2 As 45/2008-60). Tato situace v daném případě nenastala, neboť rozhodnutí žalovaného obsahuje pouze výrok jediný (o zamítnutí odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí), který již nelze nijak dělit (rozsudek NSS ze dne 30.6.2010, č.j. 4 Ads 97/2009-379). Vzhledem k tomu, že vytýkaná nepřezkoumatelnost se týká i výroku IV. bodu 1. rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil soud i tuto výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí. V dalším řízení správní orgány zjistí skutečnosti rozhodné pro určení lhůty k odstranění stavebních úprav a obnovení předcházejícího stavu a v novém rozhodnutí stanovenou lhůtu řádně odůvodní, tedy uvedou, jaké okolnosti při rozhodování vzaly v úvahu a jaké nikoliv, z jakých podkladů vycházely, a proč tuto lhůtu považují za dostatečnou.

Soud tedy závěrem rekapituluje, že zjistil částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebního úřadu a následně též nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, spočívající v absenci důvodů rozhodnutí o stanovení lhůty 30 dnů pro odstranění stavebních úprav a obnovení předcházejícího stavu. Vzhledem k nedělitelnosti výrokové části napadeného rozhodnutí soudu nezbylo než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušit jako celek. Současně soud využil práva dle § 78 odst. 3 s.ř.s. a zrušil i část

prvoinstančního rozhodnutí týkající se předmětné lhůty, konkrétně výrok IV. bod 1. rozhodnutí stavebního úřadu. Celou věc pak vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodnutí.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl v řízení plně úspěšný a náleží mu tedy náhrada všech nákladů řízení před soudem důvodně vynaložených. Žalobce uplatnil pouze náklady v podobě zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 3 000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000,- Kč, tedy celkem ve výši 4 000,- Kč, když práva na náhradu ostatních vynaložených nákladů řízení se vzdal. Soud považoval zaplacené soudní poplatky za důvodně vynaložené, proto částku 4 000,- Kč žalobci na náhradě nákladů soudního řízení vůči žalovanému přiznal s tím, že žalovaný je povinen ji zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17.10.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová